

Hétköznapi hőse

Elhunyt **Dr. Bozalyi Ildikó** főorvos

Egyre kevesebben vagyunk már azok közül, akik pályafutásukat még, mint „röntgenesek” kezdték, sötét helyiség piros fényében, adaptálással, piros szemüveggel, alapvizsgálatként hagyományos ernyővel történt mellkas átvilágítások tömegével. Most ismét eggyel kevesebbek lettünk: 2021. január 12-én, 83 éves korában, budapesti otthonában, hosszantartó súlyos betegségek után végelgyengülésben elhunyt Dr. Bozalyi Ildikó radiológus főorvos. Temetése február 24-én történt.

23 évig dolgoztunk együtt a Szabolcs utcai intézményekben, előtte még az egyetemen is évfolyamtársak voltunk, így hárul rám az a feladat, hogy néhány szubjektív vonással felvázolni igyekezzem Bozalyi főorvosnő személyiségét.

Már az egyetemen kitűnt szorgalmával, lelkiismeretességével, pontosságra törekvésével, de komolysága, szerény visszafogottsága is feltűnő volt. Zárkózott volt, minden idejét tanulással és művelődéssel töltötte.

Ugyanezek a tulajdonságok jellemezték őt akkor is, amikor évek múltán ismét találkoztunk. Munkájában is éppen olyan lelkiismeretes, szorgalmas, teljességre törekvő volt, megbízhatósága mintaszerű volt. Mind munkatársaival, mind a betegekkel megfelelő kapcsolatot tudott kiépíteni. A Szabolcs utcai intézet megszűnése után 2009-ben történt nyugalomba vonulásáig az Állami Egészségügyi Központban dolgozott, mindvégig radiológusként. Szorgalmának, nagy munkabírásiának következményeként mindenki természetesnek tartotta, hogy ő mindig minden feladatot kifogástalanul megold, ezért - egy Miniszteri Dicséret kivételével - fel sem merült, hogy jó munkájáért elismerést érdemelne.

Nem élt - a ma szokványos értelemben vett - jelentős "társasági életet", inkább élt zárkózottan, amibe azonban belefért a kis család, a szeretetteljes vasárnapi ebédek. A munkatársakkal is kedves odafigyelés jellemezte viszonyát. Szabadidejében rengeteget olvasott, utazások során bővítette ismereteit a világról, imádta az "egzotikus" tájakat. A szakma mellett így töltötte meg életét örömmel, izgalmakkal. Sose láttuk elkeseredettnek, lehangoltnak - gondjait vitte magával, befelé.

Tudományos ambíciói nem voltak, őt kielégítette a rutin munka színvonalas ellátása. A hagyományos röntgenológia művelését érezte fő céljának, a modern eljárások nem vonzották őt. Főleg a gastroenterológiai vizsgálatokat végezte nagy igyekezettel és lelkiismeretességgel. - Csákány professzor teamesítési intézkedése alapján került kapcsolatba a Kun Miklós professzor által vezetett II. Sebészeti Klinika munkatársaival, szinte már közénk tartozónak érezte magát.

Egy egész radiológus generáció köszönheti neki tudását. Önzetlenül és teljes elkötelezettséggel adta át ismereteit, nem kímélve magát - fáradságot, időt nem tekintve.

Három szenvedélye volt a radiológián kívül: az egyik: otthonának kertjét nagy szakértelemmel és gondossággal ápolta. A másik a takarítás. Minden bútordarabnak nagy érzékkel találta meg a legmegfelelőbb helyét, és annak elhelyezéséhez ragaszkodott. A harmadik: a műveltségre való törekvés. Sokat olvasott, nagy könyvtárat gyűjtött össze, szívesen utazott a világ minden tájára. Szakmai rendezvényeken is érdeklődéssel vett részt – tanfolyami előadóként is.

Zárkózott magányossága egész életét végig kísérte: saját családja nem volt, szüleit nagy szeretettel és mindenre kiterjedő gondossággal ápolta. Anyai érzéseit rajongásig szeretett Attila öccsére, annak gyermekeire és unokáira árasztotta. Az utolsó időkben sógornője gondozta.

Kutuzov mondása: „Az a katona, aki nem akar tábornok lenni, közkatonának sem jó.” Bozalyi főorvosnő nem akart „tábornok” lenni, ő mégis a szakma megbízható, jó „közkatonája” volt, a „Hétköznapi hőse”. Így marad meg emlékezetünkben.

Dr. Göblyös Péter

(Szerző ezúton mond köszönetet az adatok kiegészítésében nyújtott segítségért Bozalyi főorvosnő sógornőjének, Varga Erzsébet úrnőnek, és unokaöccsének, Bozay Gergely úrnak.)